

Üdvözlét egy kortárstól

Örömmel teszek eleget a megtisztelő felkérésnek, hogy néhány sorral én is hozzájáruljak barátom és kollégám Klinghammer István professzor úr 70. születésnapjára készülő kiadványhoz. Végiggondolva az elmúlt évtizedeket egyértelmű számomra, hogy Klinghammer István az a szakember, akivel – munkahelyemen, a Műegyetemen dolgozó kollégáim mellett – a legszorosabb szakmai, emberi kapcsolat alakult ki. A szoros kapcsolat létrejöttében szerepet játszott mindkettőnk német orientáltsága, közös szakmai egyesületünk, azok a megtisztelő vezetői megbízatások, amelyet saját egyetemünkön mindketten elnyertünk. Erősítette a kapcsolatot az MTA X. Osztályában elnyert tagságunk. Ma is rendszeresen találkozunk különböző szervezetek rendezvényein.

Német orientáltságunk első jelének tekintem, hogy Klinghammer Istvánt az 1970-es évek elején Drezdában, egy kartográfiai konferencia fogadásán ismertem meg. (Megismerkedésünk érdekes mozzanata volt, hogy csak hosszabb németül folytatott beszélgetésünk vége felé derült ki, hogy mindketten magyarok vagyunk). Sokat segített tapasztalatai átadásával, amikor 1974-ben a Bonni Egyetem Felsőgeodézia Intézetébe kerültem Humboldt-ösztöndíjasként. Ő akkor már túl volt a Bonni Egyetem Kartográfiai Intézetében eltöltött ösztöndíjas évén. Ugyanabban az épületben is dolgoztunk, igaz különböző időben.

Szakmai kapcsolatunk a Geodézia és Kartográfia Egyesületben folytatódott. Mindketten részt vettünk szakmai érdeklődésünknek megfelelő szakosztályunk munkájában, majd fokozatosan be-

kapcsolódtunk az Egyesület, majd később az átnevezés után a Magyar Földmérési, Térképészeti és Távérzékelési Társaság vezetésébe. A szervezet Intéző Bizottságának eredményességéhez Klinghammer István nemcsak praktikus, vezetői tapasztalatot tükröző tanácsaival, hanem humorával is hozzájárult.

Az 1980-as évek közepén kari vezetői feladatokat kaptunk. Ő az ELTE Természettudományi Karán, én a BME Építőmérnöki Karán. Ez az időszak a felsőoktatás átalakulásának kezdeti időszaka volt. Számomra nagy segítséget jelentett, hogy időnként megbeszélhettük az átalakulást kísérő problémákat. (Kapcsolatunknak mintegy mellékterméke volt, hogy megfelelő „átoktatással” kölcsönösen segítettük az általunk vezetett tanszékek munkáját és racionálisabb működését.)

Rektori megbízatásaink kis időkülönbséggel átfedték egymást. Ő az ELTE, én a BME rektora lettem. Ebben az időszakban több éven keresztül rendszeres munkakapcsolatban voltunk, részben a Magyar Rektori Konferencia keretében, részben a minisztériummal folytatott „egyeztetésekben”. Egymás után töltöttük be a Magyar Rektori Konferencia elnöki tisztét. Kapcsolatunkat mindig a baráti viszony jellemezte. (Sok rektor hosszú ideig nem értette, mitől olyan közvetlen kettőnk kapcsolata, még akkor is, ha nem mindenben értünk mindig egyet.)

Közös rektori periódusunk számos eseményét említhetném. Ezek közül kettőt emelek ki. Az első a három budapesti „klasszikus” egyetem az ELTE, a SOTE és a BME szövetségének, a Béta Kör létrehozása. (Itt is szerepet játszhatott a német orientáltságból adódó hasonló szemlélet, hiszen a SOTE rektora Tulassay Tivadar szintén Humboldt-ösztöndíjas volt Németországban.) A szövetség mintegy előrevetítette a résztvevő egyetemek később kialakított kutatóegyetemi státuszát.

Érdekes eleme volt kapcsolatunknak a mindkét egyetemhez kapcsolódó Infoparkkal és Infopark Alapítvánnyal összefüggő együttműködésünk. Ennek során többször sikerült összehangolt akciókkal képviselni egyetemeink érdekét. (Az Infopark Alapítvány kuratóriumában egyetemeink bizalmából 2010 ősze óta ismét tagok lettünk, s így rendszeres találkozásaink itt is biztosítottak.)

Talán a közös rektori tevékenység volt az oka annak, hogy mi-
kor rektori megbízatásom lejárt, jelöltek az ELTE gazdasági tanácsadó testületébe. Természetesen megkérdeztem Klinghammer Istvánt, hogy vállaljam-e a feladatot. Barátian biztató igent mondott a feltett kérdésre. Ebben a testületben is több évig dolgoztunk együtt.

Mindkettőnk szakterülete része a földtudományoknak. Így azután igen valószínű volt, hogy a szakterület legmagasabb szakmai grémiumában az MTA Földtudományok Osztályában ismét kapcsolatba kerülünk egymással. Ez valóban így is történt. 1990-ben választottak az MTA levelező tagjává. 1992-ben aktív résztvevője voltam Klinghammer István doktori védésének. 2003-ban pedig ajánlója voltam az MTA levelező tagságára. Azóta együtt veszünk részt az MTA Földtudományok Osztályának munkájában.

Klinghammer Istvánnal több évtizedes baráti, szakmai kapcsolat köt össze. Tevékenységének részletes méltatása meghaladná ennek a rövid írásnak a terjedelmét. Így azután csak egyetlen személyes dolgot emelek ki. Jó olyan kollegával együttműködni, akivel félszavakból is megértjük egymást.

Kedves István! Az Isten éltesen sokáig! Barátsággal:

Detrekői Ákos